

Testvérem egy életen át...és még tovább

...Nem is gondolkodva az ajtón kirentva indultam el. Tudtam merre megyek, már akár vakon is oda találtam volna.

Az utóbbi napokban gyakran jártam itt. A zöld fű és a tiszta, kék égbolt azt az érzést keltette bennem, hogy a világ nyitott előttem és szabad vagyok. Mint mindig, a kavicsos úton haladtam addig, amíg el nem értem oda, ahol már elég messze éreztem magamat otthonról. A történések képei kavargtak a fejemben, a szívemben pedig a maró lelkiismeret-furdalás... Hogy miért menekültem ide egy ideje? Talán önmagam elől... De inkább félttem szembenézni Vele és a vitáinkkal. A neten, könyvekben minden olyan tökéletes. A testvérek együtt buliznak, éjjeleken keresztül beszélgetnek, titkos jeleket használnak, minden boldog és vidám. De ezek a könyvek vagy egyéb helyek kihagyják, mi is valójában ennek a szónak a jelentése. „Testvér”...Egy test és egy vér... Nálunk otthon a nővéremmel javában hangos e kapcsolat mintsem vidám. Ez alkalommal is ez történt. Akárki kérdezheti, de fogalmam sincs miből sült ez ki. Az is lehet, hogy egy egyszerű ruhából, vagy egy véletlenül kicsúszott szóból. Mégis itt tartunk. Távol egymástól, mintha valami megszünt volna. Gyerekkorunkban se volt minden tökéletes. De olyan tökéletlenül volt emlékezetes. Sokat mosolyogtunk a múlton a nővéremmel, de most mégis mindkettőnk szomorúan keresi a másikat. Nem fizikailag, hanem lelkileg. Valahol nagyon messze lehettünk egymástól ezekben a napokban.

Ilyesmi dolgokon töprengtem mikor egy belső hang a lábamat megmozdítva indult el. Kanyargó utcákon keresztül az utolsó fordulás után már láttam a játszóteret. Ahogy a szél meglökte az üresen álló hintát, a hangjából kiderült, hogy talán évek óta nem ült rajta gyermek. A mászókat már teljesen benőtte a gaz, mégis volt benne valami elbűvölő. Valami, ami életet vitt bele. Apró gyerekkorunkban szinte mindennap ide jártunk a nővéremmel. Órákig képesek voltunk a hintán ülve azt énekelgetni, hogy „egyszerre megyünk, pónilók leszünk”. Nem tudtuk megunni. De ha mégis meguntuk, akkor a mászókan folytattuk. Nem volt nekünk olyan, hogy megállj. Kiskorunkban sem volt minden felhőtlen ám, de valahogy mindig megoldottuk. Néha nem értem, hogy vajon hogy tudtuk 5-7 éves fejjel ilyen gyorsan ellapítani a vitákat. Nem bonyolítottuk túl, de legfőképpen nem voltunk gonoszak egymással. Talán ez a gyermekiesség hiányzik most belőlünk. Belegondoltam, hogy most vajon miért történik ez? Miért vágunk egymás fejéhez akár több éves sérelmeket, ezzel még több bajt hozva a kapcsolatunkra? Miért nem tudunk megint együtt nevetni a régi énünkön? Mi történhetett?

Még mindig ilyen gondolatok jártak a fejemben, amikor a nyikorgó hinta felé vettem az irányt és leültem rá. Alattam még jobban nyikorgott s az üres gondolataimat erős törként döfte át. Hirtelen egy kislányka lépett be anyukájával és egy nála talán két-három évvel, fiatalabbi húgával. Az anyukában volt valami emberfeletti. Hihetetlenül gyönyörű arcát szeplők borították, vörösés hosszú haja természetes hullámokban omlott a vállára. Ehhez társult a megnyugtató, örömteli mosoly az arcán. Egy kardigánt viselt, semmi egyéb nem volt nála, mint egy kereszt a nyakában. Nagyon meglepett, hogy még bárki is jár ide, ugyanis pár éve épült egy új és modernebb játszópark. A kislány az anyukája fülébe suttogva bámult felém. Gyorsan rájöttem, hogy hintázni szeretnének. Felpattantam, kedvesen megsimogattam a buksiját a nagyobbik lánynak és átadtam a helyemet. Mivel az egész téren csak egy pad ácsorgott, én pedig még szerettem volna maradni, így az anyuka mellé huppantam le. A lányok felé pillantva hirtelen a gyomrom egy borsószemnyire zsugorodott. Meglátva őket a nővérem és én jutottunk az eszembe. Ugyanígy ültünk mi is ott hat éve. Ugyanígy neveltünk azon, hogy ki megy magasabbra... Ugyanígyenek voltunk mi is. Emlékképek cikáztak a fejemben s egy könnycsepp gördült le az arcomon. Láttam magam előtt két nevető kislányt, mi voltunk azok. Nem veszekedtünk. Nem voltak gondok. Nem, csak két lányka minden

probléma nélkül. Nem is vettem észre, hogy arcomat már könnyek tengere borítja és szipogok. A gyönyörű szép nő mellettem észrevehette s mosolygós arccal felém fordult.

- Mi a baj?- Volt benne valami érdekes. Valami, ami felrúgott minden határt s valami, amiért bármit elmondtam volna neki.
- Magának van testvére?- kérdeztem
- Egy húgom van. Figyelj! Töröld le azokat a könnyeket, nyugodj meg, és ha szeretnéd, elmesélheted- Az arcán szerény mosoly ült, s egy percig se kételkedtem benne.

Mindent elmeséltem neki az elejétől egészen mostanáig. Végig csöndben hallgatott s figyelt. Majd a legnagyobb meglepetésemre csak a kezét a kezemre tette, odahívta lányait és elment. Egy pillanatra eszembe jutott, hogy utánuk fussak, de mire észbe kaptam eltűntek egy kanyarban. A nő egy szót se szólt mégis mindent elmondott, amire szükségem volt. Tudtam már, hogy cselekednem kell. Az agyam csak járt és járt, aztán rájöttem...

Hazáig futottam. A házba beérve sehol se találtam a testvérem. Végül az egész kertet bejárva megpillantottam a fűben ülve. Kérdőn nézett rám, nyilván nem értette miért lihegek, mintha kilométereket futottam volna. A kezemben egy kendőt lengetve mutattam neki, hogy kösse fel. Továbbra is értetlenül nézett rám, de mintha érezte volna, engedett a kérésemnek.

- Bízz bennem!- felé nyújtottam a kezem és vezettem a játszótérig. Az elején még lassan, de az út vége felé már teljesen rám bízva magát gyorsabban haladtunk.

Megérkeztünk. Kinyitottam előtte a kaput majd pár lépés után megállítottam, s mögé állva a kendőt levettem a szeméről. Értette. Egyikünk szeme se volt már száraz, amikor hosszasan megöleltük egymást. Mint ahogy a nő is tette, szavak nélkül értettük meg egymást. A nővérem törte meg a csendet.

- Enyém a belső hinta!- Majd rohanva megindult felé. Ő ért oda hamarabb így enyém lett a kisebb hinta.

Szerettem volna még beszélni a nővel. Szerettem volna vele találkozni és megismerni. De soha többé nem láttam. Így most se tudom ki lehetett az, fogalmam sincs. De tett velem valamit, valami csodásat. S érdekes, hogy még csak szavak se kellettek hozzá. Sose fogom megérteni, hogy tette. De már nem is akarom. Hiszen vannak dolgok, amikre néha nem találunk választ. Ami örök titok marad. De talán ez az élet öröme. A csoda. Mert mondhatjuk, hogy mindennap csodák történnek, de szerintem úgy a legkönnyebb kifejezni, hogy egy nagy csodában élünk. Talán velem is csoda történt aznap este. S érdekes, hogy bár ezek után se volt minden tökéletes én és a testvérem között, mégis más volt. Talán már tudtuk mit jelentünk egymásnak. Tudtuk mi a részünk a másik életében. Tudtuk mit fogalmaz meg az a szó hogy „testvér”. Már sokkal több volt közöttünk, mint ez a szó. Már nem csak egy test és egy vér voltunk. Nem, ennél több. Egy test, egy vér és egy lélek.

Néha a szavak kevesek. Sőt, a szó gyakran semmi. Mert, mint a nő is tudta, az embernek talán nem is tanács kell, hanem az, hogy engedjen a szívének s a lelkében lakozó csodának. S lehet, hogy ezt néha elő kell hívni, vagy meg kell mutatnia valakinek, de mégis valahogyan mindig megtalálod. Mert egytől egy emberig mindenki ott van a csoda. Ha nem találod, keresd, s ha megvan, használd!

Galambvári Panna